

Puno

Eliška má čerstvých devätnásť rokov. Už rok má vodičský preukaz, ale nemá auto. Až do dnešného dňa.

Rodičia jej dali štyristo eur, aby si kúpila nové auto. Dobré, nie je nové, ale z druhej ruky.

Pozerala na internete.

Nenašla žiadne, ktoré by ju oslovilo. Rozhodla sa prejsť po meste.

Išla okolo jedného starého parkoviska a našla tam auto s ceduľou na predaj.

Bolo tam aj číslo. Vyťukala číslo a zavolala.

„Haló?“ spýtala sa žena.

„Dobrý deň, volám sa Eliška. A našla som auto s vaším číslom. Chcela som sa spýtať, či je ešte aktuálne?“ vysvetlila Eliška.

„Auto? Jáj, vy myslíte Puna. Áno, to je ešte aktuálne. Ak máte o neho záujem, vám ho dám aj zadarmo,“ povedala.

„To vážne?!“ spýtala sa Eliška neveriacky.

„Vážne, naozaj, nežartujem, môžete si ho zobrať.“

„Ďakujem a... dovidenia,“ rozlúčila sa Eliška.

„Nemáte začo. Dovidenia a všetko najlepšie k narodeninám.“

Eliška sa zarazila. „Ako ste ve...“ nestihla dohovoriť.

To bolo zvláštne. Odložila mobil a išla sa bližšie pozrieť na auto.

Bola to značka Fiat Punto. Ročník dvetisíc. Trošku hrdzavé, ale čo nevyrieši lak.

Eliška išla ku dverám a chytila sa za hlavu. Zabudla na kľúče. Možno sú vo vnútri. Skúsila dvere a boli odomknuté. Nastúpila.

Pozrela sa na clonu. Nič.

Zrazu sa otvorila priehradka. Pozrela do priehradky. Bol tam technický a emisná evidencia. A najdôležitejšie - kľúče.

Naštartovala a vyrazila. Keď prišla domov, zastala pred domom a... priehradka sa zase otvorila. Stále tam boli doklady a obálka. Všimla si ju aj predtým, ale nevenovala tomu pozornosť. Ale teraz ju zaujímala, zobrala ju. Vyšla von a oprela sa o kapotu auta.

Otvorila obálku a vytiahla list. V liste sa písalo: „Ahoj, dúfam, že ťa nedesím. Volám sa Puno. Dúfam, že sa ku mne budeš správať pekne a budeme kamaráti.“

Zostala stáť ako obarená. Ničomu nrozumela.

Zrazu auto naštartovalo. Vyskočila a od ľaku sa otočila. Auto bolo vážne naštartované. Ale čo bolo zvláštne, auto žmurkalo.

Stála ako priklinovaná. Auto zhaslo, ale stále mrkalo. Ako keby ma zdravilo.

Zrazu si spomenula na ten list.

„Ty musíš byť Puno, však?“

Auto žmurklo a nárazník sa zdvihol do úsmevu.

Eliška sa upokojila a tiež sa usmiala. „Teší ma, ja som Eliška.“

Auto sa ešte raz usmialo.

„Dobré, už je dosť pozde, idem si ľahnúť. Dobrú noc!“ rozlúčila sa Eliška.

V noci sa jej snívало o Pune.

Ráno sa naraňajkovala. Bola si istá, že sa jej to iba snívало.

Vyšla von a zostala v šoku. Auto, vlastne Puno, na ňu žmurklo.

Prišla v bližšie. Takže sa mi to nesnívalo, však?!

Puno ako keby čítal jej myšlienky. Žmurkol a usmial sa.

Eliška nasadla. Chcela ísť do kníhkupectva a ešte kúpiť lak pre Puna. Naštartovala, no, skôr Puno naštartoval.

Vyrazili.

Najprv kúpila lak. Zastavila na parkovisku a nastriekala Puna. Nastriekala ho bielou farbou. Okrem nárazníkov, tie boli čierne.

Pomaličky nechala farbu zaschnúť. Spokojná s prácou nasadla a vyrazila.

A pod' ho do kníhkupectva. Bože, skoro do nej vpálilo protiídúce auto. Nestihla by sa mu vyhnúť, ale zasiahol Puno a zabránil zrážke.

Eliška zhlboka dýchala. „Ďakujem, Puno, zachránil si mi život!“

Puno zatrúbil. Eliška sa zasmiala a pokračovali v ceste.

A od toho dňa si navzájom pomáhali.